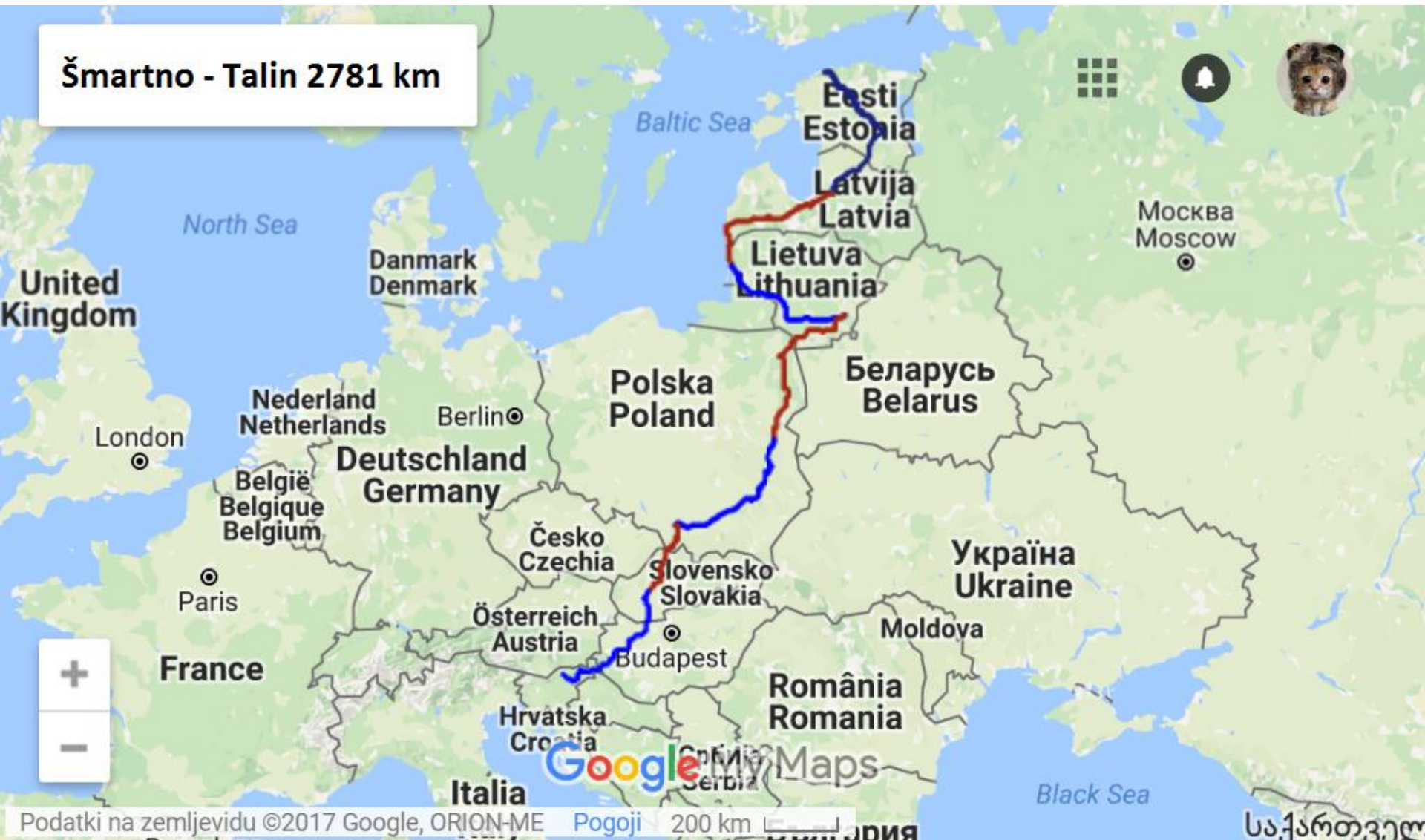

Talin
22. julij 2017
in pot v RIGO - LA
23. julij 2017

Lilijana in Matjaž Pelc

Za celozaslonski pogled istočasno pritisni tipki Ctrl + L.

Malo statistike: samo za pot do Talina sva v sedmih etapah naredila 2781 km. Dnevi premikov so ločeni po barvah. To je prikaz poti brez izletov, na katere sva se podala po Litvi in Estoniji.

Tudi tukaj sem kupila knjigo. Tokrat zbirko pravljic. In potem sem v Youtube vtipkovala naslove, da bi našla posnetek. Pa to je bila prava muka. Te njihove črke, dvojni samoglasniki. Potem sem morala pa še paziti, da slučajno ne bi bila finščina. Meni se to vse isto sliši 😊.

Pa mi je po večkratnem vtipkovanju le uspelo najti nekaj.

Prilagam posnetek pravljice

Lumivalgeke ja seitse pöialpoissi ali po naše Sneguljčica in sedem palčkov

<https://www.youtube.com/watch?v=QQTYyhs1nVs>

Na naslednji strani pa še malo besedila za pokušino.

JAHIMEHEL OLİ AGA HEA SÜDA JA TA VIIS
LUMIVALGEKESE LIHTSALT METSA. SEAL LEİDIS PRINTSESS
PISIKESE MAJA, KUS OLİ KÕIKI ASJU SEITSE. PRINTSESS
HEITIS PUHKAMA ÜHTE SEITSMEST VOODIKESEST JA JÄI
MAGUSASTI MAGAMA.

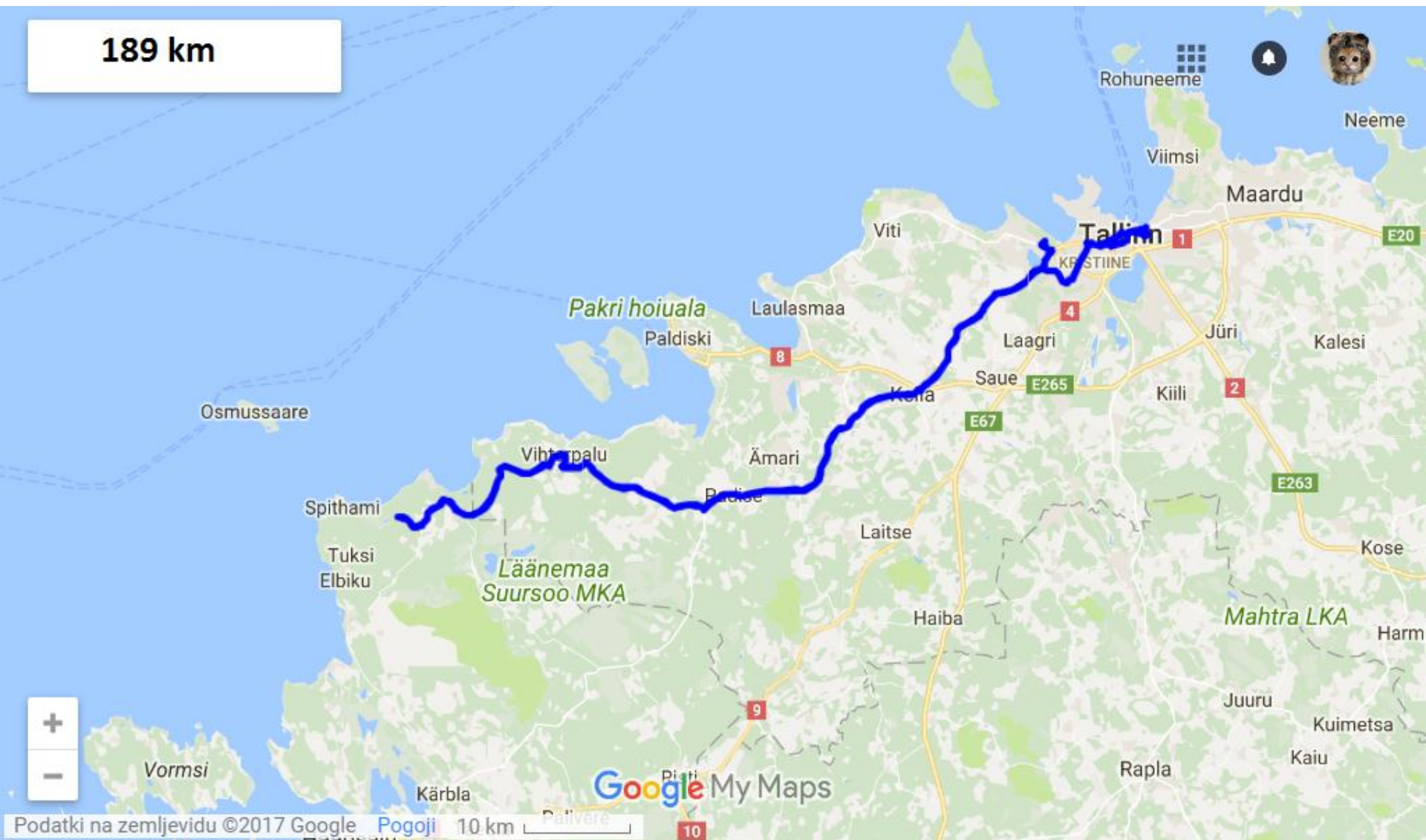

KUI TA ÜLES ÄRKAS, SEISID TEMA ÜMBER SEITSE PÕIALPOISSI.
SEE OLİ NENDE MAJAKE. NAD OLID LUMIVALGEKESE VASTU KENAD
JA TA JÄI NEILE APPI SÜÜA TEGEMA JA KORISTAMA. PÕIALPOISID
KIINDUSID LUMIVALGEKESSE VÄGA.

Najprej sva si ogledala Kadriorg palace, ki je bila prvotno poletna cesarska rezidenca, in je izredno dobro ohranjena še od začetka 18. stoletja. To je tisti repek kmalu na poti iz Talina.

189 km

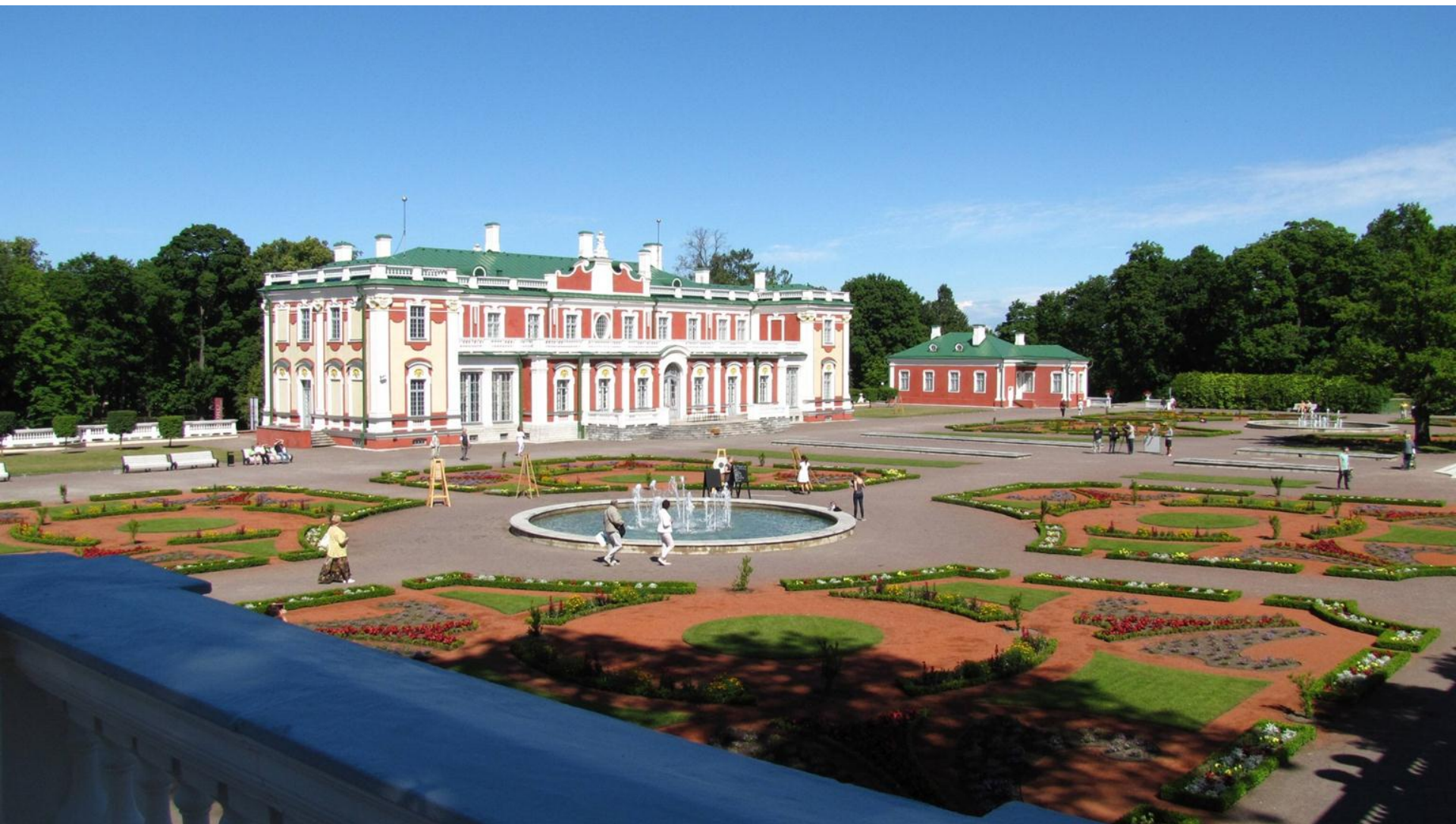
Če imaš denar, si najameš limuzino, ki te vozi okrog. Šofer je odprl steklenico vodke in ko je odprl zadnja vrata, so se zaslišali ženski veseli glasovi. Fešta.

Tukaj ima svoje prostore predsednik republike Estonije, pred vrati pa častna straža. Na stavbi je tudi tabla z imeni vseh predsednikov od leta 1918 dalje. Izvzet je le čas druge svet. vojne.

Kadriorg palačo je zgradil ruski car Peter Veliki, začel je leta 1718 in do njegove smrti leta 1725 je bila zgrajena. Peter Veliki je umrl star 53 let. Zgradil pa jo je za svojo ženo Katarino I. Rusko, ki pa je umrla le dve leti za njim. Je pa nasledila svojega moža in bila ruska carica zadnji dve leti svojega življenja. Umrla je stara 43 let.

Še zadnji del palače poblíž. Dobesedni prevod za besedo Kadriorg je Katarinina dolina.

In še urejeni vrtovi poblíže.

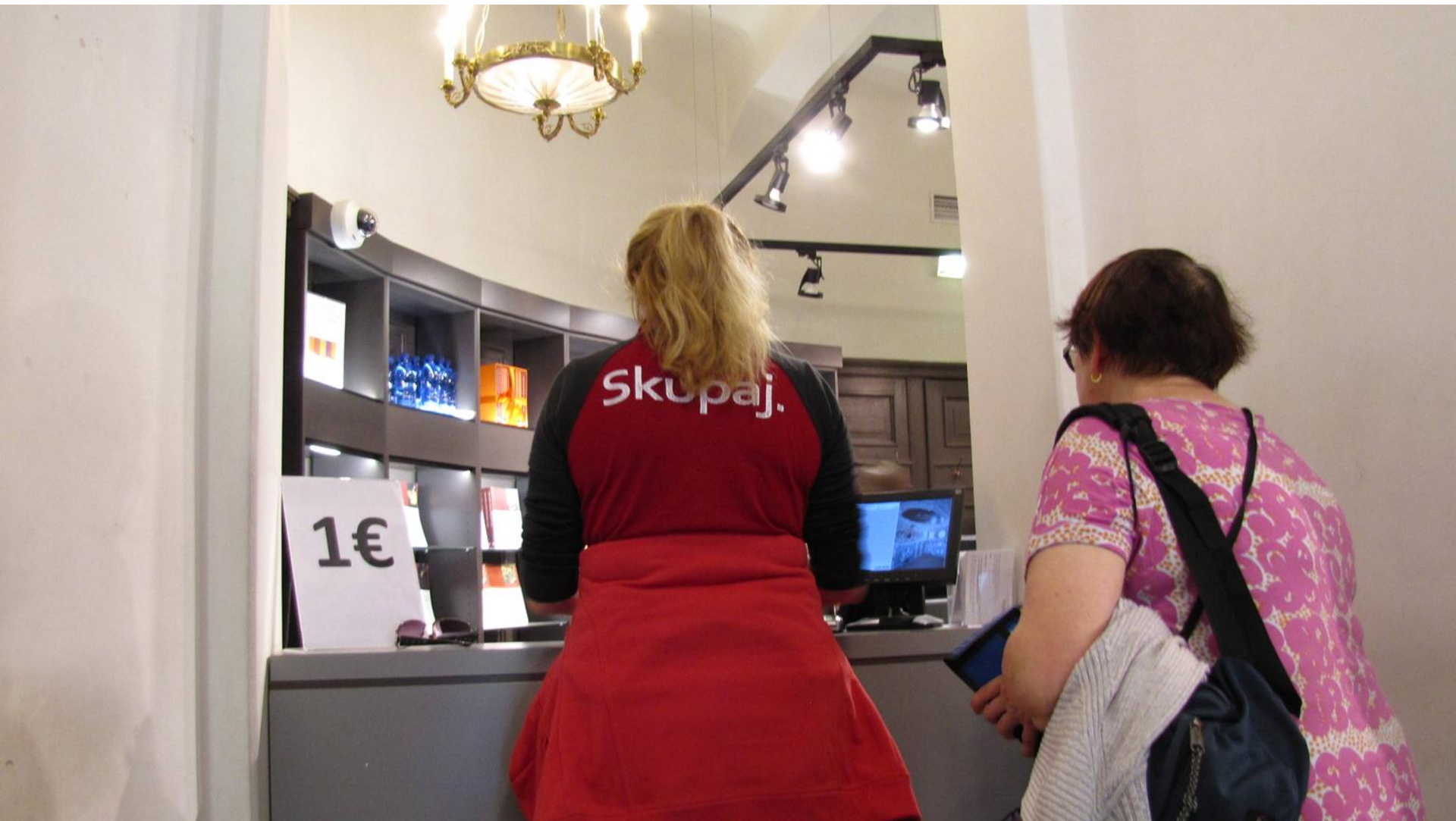
V ozadju vrtov je kip boga Neptuna.

Sprednji del palače.

Včasih tudi slepa kura zrno najde. Danes je 22. julij in ravno na ta dan so leta 2000 prenovljeno palačo odprli za javnost. Vstopnina je znašala 1 € na osebo, namesto 6,50. Kot dokaz za plačilo si dobil modro okroglo nalepko, ki sva si jo nalepila na majico.

V palači si lahko ogledaš restavrirane prostore in umetnine estonskih in tujih umetnikov. Ogromen hodnik fotografiran na eno

in še na drugo stran.

Dih jemajoči portret na hodniku. Pa ne le eden.

Fotografije žal ne morejo prikazati vsega tega razkošja. V živo je to fenomenalno. Razkošna sobana prvič,

drugič,

tretjič in

četrťič.

Na desni je Katarinin portret.

Par minut hoje proti morju je kip Rusalke. Kip so postavili leta 1902 kot spomin na potopljeno rusko vojno ladjo, ki je leta 1893 potonila na poti na Finsko. Kip pa je pomemben tudi zaradi tega, ker je bil prvi kip v Estoniji, ki ga je naredil estonski umetnik.

Midva ☺, v ozadju pa kip Rusalke.

V parku v bližini palače sva za nekaj minut prisluhnila glasbi

in prezračila nogavice 😊.

Hmm, s katerim bi nadaljevala pot?

Ker se spet počasi prebija po prometnih ulicah, imam čas fotografirati zanimiva pročelja ...

... in pametne stvari. Takle voziček ti olajša prenašanje stvari. Njegov lastnik je fant v srajci.

Izven Talina so cene hrane spet normalne, zato sva se ustavila in si privoščila hrano, da naju lakota ne zvije nekje v deželi Nije. Hrana 18 €, pijača 4 €.

Vegi ponev – bila je tako dobra kot zgloda.

In tudi pica je bila božanska. Zdaj pa res ne vem več, a je hrana tukaj res tako dobra, ali pa sva midva vedno tako lačna 😊.

Vreme je že skoraj kičasto, tako lepo nama sonce sije vsak dan. A ker sva na sprehodu skozi mesto Talin od vodičke izvedela, da hvaljenje vremena prinese nesrečo in se bo vreme takoj poslabšalo, sem opravila ritual Estoncev in trikrat pljunila preko leve rame. No, pljuniti ni potrebno dobesedno, ker potem bi si popljuvala čelado 😊, dovolj je, da samo narediš – ptfuj, ptfuj, ptfuj. Očitno je delovalo, saj sva imela krasno vreme ves dan.

Lepa stavba kulturnega doma.

Ob cesti opaziva gnečo avtov in ljudi. Kaj dogaja? Opaziva tole čudno vzpetino. Obrneva motor, da si jo pogledava поблиže in jo fotkava. Kaj to je, bo povedal striček Google.

Na tem področju je bil zapor in zaporniki so delali v kamnolomu. To je bil odprt kamnolom za rudarjenje apnenca in marmorja. V devetdesetih letih ,ko se je Estonija osamosvojila, so Rusi spraznili zapor in tako ni bilo nikogar, ki bi skrbel za izčrpavanje vode iz kamnoloma. Voda je z neverjetno hitrostjo zalila kamnolom in zapore.

Tudi pripadajoči objekti v okolici so bili prepuščeni propadanju. In teh stavb je zelo veliko.

Med delom zapornikov je nastajal vedno višji kup apnenca, dež in erozija pa sta pripomogla k temu, da je ta kup dobil tako nenavadno obliko. Je pa postal ta kraj zanimiv za potapljače in avanturiste. Na spletu obstajajo celo koordinate, kjer lahko preplezaš zid zapora.

Naletela sva na zaprto cesto in zaradi 350-ih metrov prenavljanja, sva se več kot 5 km vozila po makadamu. A se ne dava.

Praha sva se najedla, zdaj pa ga poplakneva s kavico.

Sredi ničesar stoji polnilnica za električne avtomobile. A če živiš od turizma, je dobro razmišljati širše in turiste privabiti tudi s takšno ponudbo.

Na drugi strani pa še nekaj iz preteklosti - stranišče na štrbunk.

Po nekaj km asfalta spet naletiva na makadam. Makadam naju drugače ne moti, a ta je bil resnično nenavaden. Matjaž preverja, kako daleč je še do obale.

Izkoristim čas za fotografiranje čudovitega gozda.

Ker je bil makadam resnično neprijeten za vožnjo, sva se odločila, da se ne bova še 3 km vozila po njem in izzivala sreče.

Pa se vračava po prvem makadamu in na poti srečava kužija.

Spet jeva prah.

Fotkam velike in prazne kmetije.

Že prej sva opazila tablo za samostan, zdaj pa se ustaviva in v večernem soncu narediva nekaj posnetkov.

Samostan je le še ruševina, a kljub temu je kaj videti.

Včasih je bil to mogočen objekt.

Še tankava, da bo za jutri motor pripravljen za pot v Rigo. V Estoniji skoraj ne najdeš bencinske, ki ne bi bila na kartice. Sem pritiskala na tipko ENGLISH, pa je ni zagrabilo. Pa sem tudi v estonščini vse prav naredila, ker tankala sva lahko, kartico pa sem tudi dobila nazaj.

Bi lahko tankala tudi na gotovino, a kot zakleto, ravno takrat, ko rabiš 10 €, imaš v denarnici same dvajsetake. Za toliko v motor ne gre, po tleh pa ne bomo zivali.

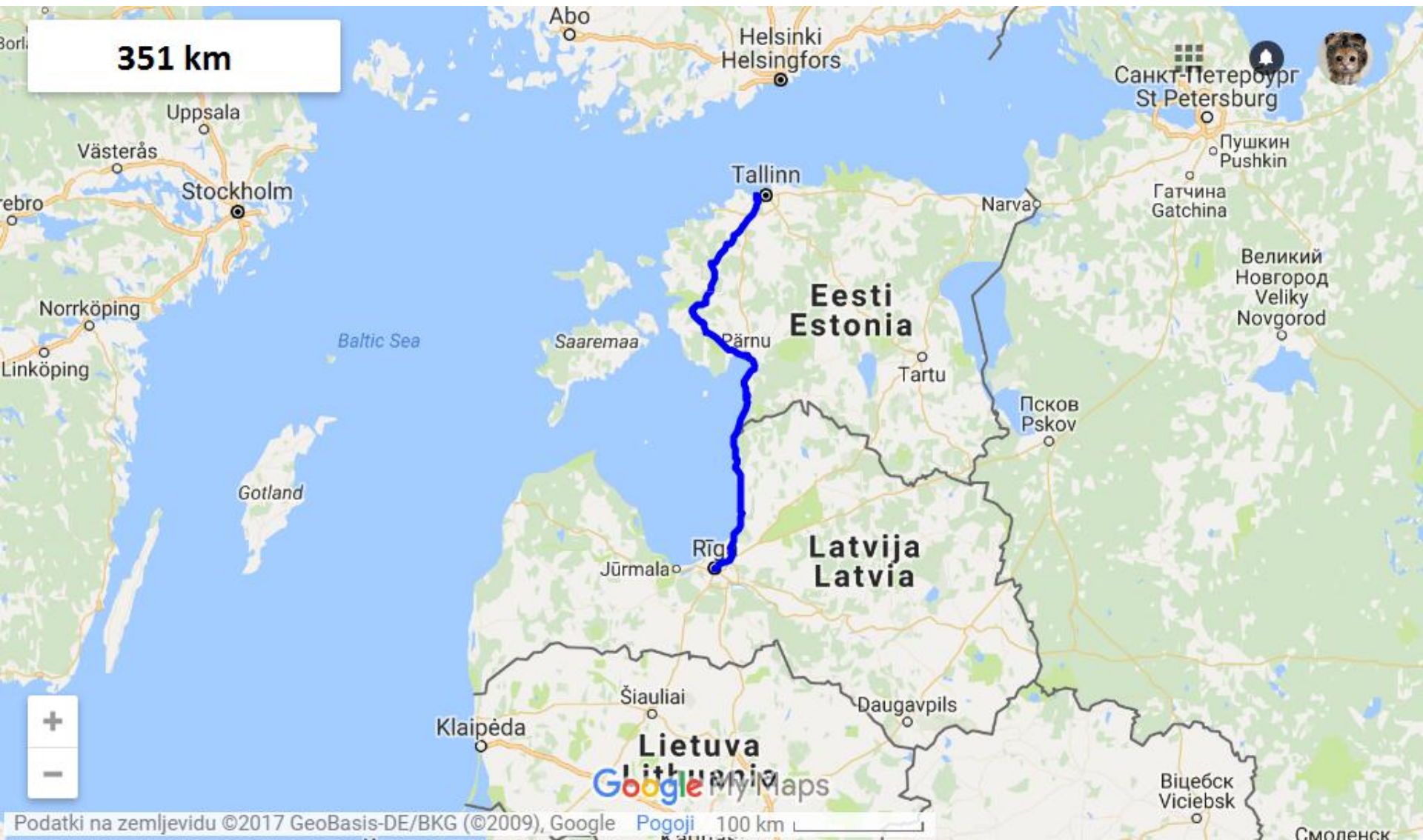
Luštna veverička, ampak firma robčkov pa zmaga.

Takole pa zgleda polnoč v Talinu. Se nama je zgodilo, da sva hotela vstati ob pol petih, ker je bila zunaj že močna svetloba. Ko pogledaš na uro, te pa skoraj kap, ko ugotoviš, da je še sredi noči. Pa se obrneš in spiš naprej.

Nedelja, 23. julij 2017 – pot v Rigo

Krasno vreme. Pa sem ga spet polomila! Pa dajmo: preko leve rame ptfuj, ptfuj, ptfuj 😊.

O tistih dveh pikah za varnostno razdaljo sem že pisala. Tukaj je pa znak.

Tu in tam se ustaviva, da malo razgibava svoje krake in spočijeva tazadnje. Ustaviva na avtobusnem postajališču. Opazim tale nenavaden kup. Pa ne, da so to mravlje. SO. Čakajo na avtobus, hahahaha.

Pri nas opozarjajo na jelene, v Estoniji pa na lose. Na srečo nisva srečala nobenega.

Lepa pokrajina se še vedno nadaljuje.

Še vedno piševa razglednice svojim domačim. In danes je bil skrajni čas, da jih oddava, dokler sva še v Estoniji. Prejšnje dni nama jih ni in ni uspelo odposlati. Ko sva našla nabiralnik, nisva imela razglednic s seboj. Ko nama jih je uspelo vzeti s seboj, pa nisva našla nabiralnika. Tale fotografija je pa za dokumentacijo, da sva razglednice odposlala.

In zdaj sva našla nabiralnik sredi ničesar, pa še trgovina je bila odprta. V tej trgovini pa je bila tudi prijazna prodajalka in mi je zamenjala kovance za estonske. Leja, tvoja zbirka kovancev se veča 😊

Fotografija zgolj zato, ker mi je všeč, da pustijo drevesom živeti.

Voziva se čisto v bližini morske obale.

Bežite oblaki, ne maramo dežja. Pa tudi pljuvala sem preko leve rame, no.

Radarji, kamere – povsod okoli tebe. Vidimo te, lepo se obnašaj.

Vhod v mestni park.

Redko sva videla avtodome, zato sem tega fotkala. Nekaj jih je bilo iz Nemčije, tale je bil pa redkost, saj je registracija iz Estonije. Od Auschwitza dalje še nisva naletela na registracijo iz naše države. Ali jih ni, ali pa se vozijo po AC.

Pa spet kavica, pa malica v družbi mravelj. Kako so navalile, ko so zavohale hrano.

Hvala Polzeli in Jagrovim štunfom, da mene ne zebe v noge. A zdaj mi je že toplo in zimske nogavice lahko odidejo z mojih nog.

Drogiranje ob kavi. Pa so vsaj mravlje zgasnile 😊

V bližini je bil en hribček. Radovednost ne pozna meja.

Z njega pa lep razgled

do morja.

Trgovina z alkoholom tik pred mejo v Estoniji,

prehod preko meje in

trgovina z alkoholom v Latviji. Pa človek dobi občutek, da ga tu ob Baltiku samo pijejo. Očitno njihov minister ne svetuje, da alkohol škodi zdravju.

Najprej sem mislila, da je motorist v težavah. Pa bi se lahko zgodilo, da bi bila midva v težavah, ker je bil to policist.

Ha, pa smo ga. Če nama ni uspelo včeraj, nama je pa danes čisto mimogrede. Dostop do plaže skoraj s ceste.

Dolga plaža z mivko, plitva voda, ki omogoči toplejšo vodo in najpogumnejši se kopajo.

Da ne bom samo jaz na fotkah.

Lepo vreme in prost dan sta privabila veliko ljudi.

Velikanski vrček ob cesti, posnet v mimovožu 😊. (Nova besedna skovanka na besedo v mimohodu.)

Sva že bila v taki situaciji in sočustvujeva s tem motoristom in njegovo ženo. Bila sta s Finske. Upam, da se jima motor ni pokvaril že kar na začetku njunega potovanja.

Če ne bi bilo table, da sva prišla v Latvijo, bi po pokrajini in hišah težko ugotovila, da sva v drugi državi. Na cesti, ti je pa takoj jasno, da nisi več v Estoniji. Nimava pojma, zakaj je ob strani ceste še tak ozek pas asfalta, ampak večina vozi na pol preko črte. To da so trije vstřic sploh ni nenavadno, ko pa so bili štirje, me je spreletel srh. Ko pa naju je na trdo prehiteval avto, se mi je pa skoraj spipalo.

Včasih delamo tovornjakarjem krivico, ko jih obtožujemo za gneče na cestah.

Zipline za smučanje na vodi.

Pa sva prispela v Rigo. Še par km, pa bo.

Zanimivi tramvaji,

ljudje,

zgradbe,

ulice

in čisto slučajno The Corner house ali KGB stavba. V tej stavbi je muzej okupacije.

Dež? Ne, pokvarila se je vodovodna napeljava.

Pa je bilo potrebno odpreti pol ulice.

Pri nas je ura za siromake na turnu (zvoniku – za tiste, ki ne veste, kaj je turn), tukaj pa so uri naredili stolp.

Še pogled na železniški most.

Pa parking za najin motor.

Zdaj pa na večerni sprehod po Rigi.